

ת"פ 3439/09/18 - מוסא אלהרוש נגד מדינת ישראל, משטרת ישראל, יחידת התביעות מחוז מרכז - שלוחת רמלה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 3439-09-18 מדינת ישראל נ' אלהרוש
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
המבקש: מוסא אלהרוש ע"י ב"כ עו"ד רפאת נאשף
נגד
המשיבה: מדינת ישראל משטרת ישראל יחידת התביעות מחוז מרכז -
שלוחת רמלה באמצעות ב"כ עו"ד רונן גינגולד

החלטה

בקשה לביטול כתב-אישום נוכח הגנה מן הצדק, בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, לפיה נטען כי הגשת כתב-האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

א. כתב האישום וההליכים עד כה:

נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

בהתאם לעובדות כתב-האישום, בתאריך 3.9.18, שהה המבקש ברחוב קלאוזנר בלוד, כשאין בידיו אישורי שהייה, כניסה או עבודה בישראל כדין.

בתאריך 9.7.19 הוריתי על ביטול כתב האישום והוצאת צו מעצר כנגד המבקש אשר לא התייצב מזה מספר פעמים לדיון בעניינו.

בתאריך 4.9.19 הגיש המבקש בקשה לחידוש ההליכים נגדו. ההליכים חודשו והמבקש טען, כי הוא מאוים שאם ישוב לתחומי האזור, אזי צפוי סיכון לחייו, ולפיכך ניתנו לו היתרים מועדת המאוימים לשהייה בתחומי מדינת ישראל.

בהמשך הדיונים נדחו, הן בשל מגפת הקורונה והן בשל טענות בא כוחו כי עליו לקבל חומרים להגשת הבקשה באופן מסודר.

ביום 14.9.21 הגיש את הבקשה דנן.

המשיבה התבקשה להגיב בתוך 30 ימים, אך ביקשה ארכות שונות, מכיוון שוועדת המאוימים צפויה הייתה להתכנס בעניינו של המבקש.

ביום 2.3.22 הגישה המשיבה את תגובתה.

ב. בקשת המבקש ותגובת המשיבה:

המבקש הינו תושב העיר "יאטה". הוא טוען כי הוא מאוים בשל שיתוף פעולה וסיוע לכוחות הביטחון הישראליים, ומאז הוא נרדף על-ידי הרשות הפלסטינית.

לטענתו, הוא זומן לחקירות רבות בביטחון המסכל הפלסטיני, אך לא התייצב מחשש לחייו. על כן, הוצא נגדו "פסק-דין" על-ידי מכובדי החמולות באזור ובו נקבע כי אסור לו להיכנס לתחומי הרשות, נוכח שיתוף הפעולה שלו עם ישראל, וכי אם ימצא בתחומי האזור יש חובה לדווח לאותן חמולות על הימצאותו. אם ייתפס צפויה סכנה לחייו.

המבקש צירף את פסק-הדין האמור.

המבקש טוען כי לאחר שזומן לתחקור אצל קצין המאוימים, בהתבסס על מסמכים שהוצגו בפני הקצין, הסכימה המשיבה להנפיק עבורו היתר כניסה זמני עד לדיון בוועדה, ולכן המבקש שוחרר באותו יום וקיבל היתר כניסה זמני לידיו.

המבקש טוען כי מאז אותו יום ועד היום הוא שוהה בישראל מכוח היתרים שהונפקו לו ומכוח החלטת בית-המשפט המחוזי בעת"מ 42092-11-18 שהורה על צו מניעה לגירוש, עד להחלטה סופית של ועדת המאוימים בעניינו.

יצוין כי המבקש צירף תיעוד מסוים לבקשתו אך נראה, כי לא מדובר בתיעוד המלא, אלא שחסרות החלטות של בית-המשפט בעתירות שהגיש, במסגרת דיונים שהתקיימו עוד משנת 2018.

המבקש עותר לביטול כתב-האישום מהסיבה שלציבור אין כל עניין בהעמדתו לדין בשל נסיבותיו האישיות הייחודיות שהביאו אותו להיכנס לישראל בלא אישור - אותה מאוימות נטענת.

נטען כי המבקש שוהה בפועל בישראל כבר יותר משלוש שנים, מאז שהוגש נגדו כתב-אישום זה, וזאת מכוח החלטות של קצין המאוימים ומכוח החלטות בית-המשפט המחוזי בעתירות שהגיש.

כמו כן, נטען כי המשיבה הסכימה לשחררו ממעצר עד תום ההליכים להמשך שהייה בישראל עד להכרעה בבקשתו שבועדת המאוימים, כך שהיא עצמה אישרה לו לשהות בישראל, בסברה כי אין כל סכנה בשהייתו בארץ.

המבקש טוען כי על המשיבה לשקול את נסיבותיו האישיות ואת העובדה כי האינטרס הציבורי שבהמשך ניהול ההליך הפלילי השתנה, במיוחד כאשר ניתן לו אישור שהייה זמני בישראל.

המבקש טוען כי גם אם הגשת כתב-האישום הייתה נכונה ומוצדקת לשעתה, אזי כיום, האינטרס הציבורי אינו יוצא נשכר מעמידה על המשך ניהול ההליך נגדו, כאשר הוא שווה בישראל מזה תקופה ארוכה בפועל.

בבקשותיו השונות של המבקש לוועדת המאוימים נטען, בין היתר, כי אנשי הביטחון המסכל הגיעו לביתו ובעת בריחתו מהם נאלץ לתקוף שוטר, אז פתחו עליו באש ומאז הוא במנוסה מתמדת. בן דודתו, שהיה סיען של ישראל - חוסל בספטמבר 2017, שהוצא כנגדו אותו "פסק דין" על ידי מכובדי החמולות. כאשר ברח לישראל ונתפס, הוא הועבר למחסום ליד רמאללה, שם שוחרר ונאלץ להסתתר בבניינים נטושים בעיר. כשהתגלה ברח שוב ליערות בית לחם, שם שהה כשבוע. בהמשך נכנס לארץ שלא כדין על מנת להסתתר מרודפיו, ושהה באתרי בנייה שונים. בתאריך 14.7.18 הגיע המון זועם לבית המשפחה וירה באמו, לאחר שגרם להרס רב ושרף מכוניות בסביבת הבית.

המשיבה הגיבה כי היא מתנגדת לבקשה מכיוון שהמבקש אינו מצביע על פגם ממשי בהתנהלותה ובעצם הגשת כתב-האישום כנגדו, שכן אין חולק ששהה בישראל שלא כדין ולא מכוח החלטה שיפוטית כלשהי. רק בשלב מאוחר יותר ניתן צו ביניים בעתירה שהוגשה שאפשר לו לשהות בישראל עד להחלטת ועדת המאוימים.

המשיבה טוענת כי ביום 27.1.22 התקבלה החלטת ועדת המאוימים אשר דחתה את טענותיו לחלוטין, ולכן מבקשת המשיבה לדחות את בקשתו.

ביקשתי מהמאשימה למסור את מלוא החומר מועדת המאוימים ואת כל העתירות שהוגשו בעניינו, לרבות פרוטוקולים של דיונים שהתקיימו.

מהחומר שהתקבל עולה כי המבקש פנה בבקשה להכרתו כמאויס עוד קודם לכניסתו לארץ, כאשר זו עמדה לבחינה זמן רב, עד אשר נכנס ארצה. כל העת נשלחו מכתבים מאת בא כוחו. בהמשך, במקביל להליכי המעצר בתיק זה, הגיש העותר עתירה ובקשה למתן צו זמני.

ביום 12.1.20 התקבלה בקשתו לאי הרחקתו מן הארץ עד להכרעה בעתירה.

ביום 26.7.20, הוחלט בעתירה כי יינתן תוקף לעמדת המדינה לפיה ועדת המאוימים תשוב ותדון בעניינו של המבקש, כאשר בינתיים יוארך צו הביניים עד לסיום הדיון בוועדה.

החלטת ועדת המאוימים מתאריך 17.11.19 הייתה זהה, שלפיה אין בהימלטות לישראל כדי לבסס טענת מאוימות המצדיקה מתן היתרי שהייה.

ג. דיון והכרעה:

בעתירה שהוגשה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב - עת"מ 50007-12-19 נקבע ביום 12.1.20 כי:

"בהתחשב בטענות המבקש לסכנה הממשית הנשקפת לשלומם במידה ויורחק לשטחי הרשות... הדבר מהווה ראייה לסכנה הנשקפת לו... כך גם בהתחשב בכך שפנייתו הראשונה של המבקש התרחשה לפני פחות משנתיים, כאשר בחלק ניכר של התקופה מאז ועד היום, שהה המבקש בארץ כדין בעקבות צווים שניתנו על ידי בית משפט זה... ומנעו את הרחקתו מישראל. מנגד, **המשיבים לא הצביעו על נזק שעלול להיגרם כתוצאה מהמשך שהייתו של המבקש בארץ עד להכרעה בעתירה ואך לא טענו כי נשקפת סכנה כזו או אחרת מהמבקש... ניתן בזאת צו ביניים המונע את הרחקת המבקש...**"

כך גם בפרוטוקול מיום 15.7.20 הצהירה באת כוח המשיבה בעתירה שם, כי: **"אין מחלוקת ... שאין נשקפת מסוכנות מהעותר"**.

כלומר, לכאורה, המדינה סברה כי לא נשקפת מהמבקש כל סכנה, אלא כל שנטען כלפיו הוא כי הוא שהה שלא כדין בארץ, ביום ביצוע העבירה הנטענת בכתב-האישום.

ואכן, מאז ועד היום המבקש שוהה באופן זמני בפועל בישראל, מכוחם של צו ביניים שהוארך ועתירה שהתקבלה בהסכמה.

בדיון מיום 16.9.18 ביקשה המשיבה, במסגרת תיק המ"ת, כי המבקש ישוחרר בתנאי חלופה בתוך מדינת ישראל וזאת הגם שאין ברשותו אישור כניסה לישראל, בשל החשש הנטען לחייו (שורות 32-31 בעמוד 13).

בית-המשפט ציין בהחלטתו מיום 3.9.18, כי למבקש אין עבר פלילי למעט הרשעה קודמת בעבירה דומה משנת 2017.

בהחלטת ועדת המאוימים מתאריך 1.11.18, צוין, כי למבקש הרשעה אחת משנת 2017 בגין כניסה לישראל שלא כחוק.

לאחרונה, ניתנה החלטה סופית מאת וועדת המאוימים שלפיה: **"מהחומר שעלה אין די בכדי לומר שקיימת סכנה בהישארותו של התושב באזור, ובמידה ועמדת גורמי הביטחון היא שגם כעת אין אינדיקציה למאוימות,**

המלצתנו היא להתיר את ההחלטה על כנה ולא להכיר בתושב כמאויים."

כלומר, עד עתה שהה הנאשם בישראל מכוח צו זמני שהוארך כדין, ואולם ביום ביצוע העבירה הוא לא היה מורשה לשהות בארץ ולא חסה תחת אותם צווים. בנוסף, המצב עתה הוא, כי הנאשם אינו מוכר כמאויים.

אין חולק, כי וועדת המאוימים היא בעלת הסמכות להכרעות בנושא, כאשר כל חברה הם בעלי הכשרה מיוחדת להפעלת שיקול דעת מקצועי להכרעה בשאלה האם להכיר אדם כמאויים או לא והאם להמליץ עבורו על הנפקת אישור שהיה בישראל.

ביטולו של כתב-אישום בשל טענת הגנה מן הצדק, הוא מקרה חריג שבחריגים.

ראו למשל קביעת בית-המשפט העליון בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776, 807:

"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר".

במקרה, **ביום ביצוע העבירה, הנאשם נכנס לישראל ללא היתר כדין.**

בחקירתו מסר כי נכנס לישראל **לצורכי עבודה** (פרוטוקול מיום 10.9.18 בתיק המ"ת 3450-09-18, עמוד 18, שורות 20-21).

טענות המאוימות הועלתה על-ידו רק בשלב מאוחר יותר.

במהלך הדרך, הוא שוחרר ממעצר עד תום הליכים והורשה להישאר בישראל מכוח צו זמני שהוארך כאמור.

בסופו של יום ועדת המאוימים דחתה את בקשתו להכירו כמאויים על כל המשתמע מכך. הועדה קבעה כי אין סכנה לחייו בחזרתו לרשות הפלסטינית.

הנאשם נכנס לישראל בידעין כי אסור לו לעשות כן ללא היתר, לאחר שכבר הורשע בעבירה דומה.

לצורך הדיון גם אם אקבל את טענתו, שלא הוכחה בפניי בראיות של ממש, כי ההתנכלות לבית אמו (יולי 2018) ומועד

כניסתו לארץ (ספטמבר 2018) קרובים מבחינה כרונולוגית, אך אין זו סמיכות קרובה, כזו של יום אחד עד מספר ימים, כך שניתן היה אולי להשתכנע שהכניסה בוצעה בקשר ישיר לאותה התנכלות בבית האם, על מנת להציל את חייו.

מכל המכלול אני קובע, כי לא הוכח שהמשיבה נהגה כלפי המבקש באופן המקים את יסודותיה של ההגנה מן הצדק, אלא להיפך: המשיבה נהגה כלפי המבקש באורך רוח - היא הסכימה לשחררו ממעצר, כדי לאפשר לו את יומו בפני ועדת המאוימים, וזאת גם במחיר השארתו בתחומי מדינת ישראל פרק זמן ארוך במיוחד.

על כן אני קובע, שהעמדתו של המבקש לדין בעבירת כניסה לישראל שלא כחוק, נעשתה כדין ולפיכך לא מצאתי נימוק לביטול כתב-האישום מחמת טענה של הגנה מן הצדק.

בשולי הדברים אציין, כי הטענה יכולה לעמוד כנימוק להקלה בעונשו, אך רק בשלב הטיעונים לעונש.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

הנאשם ישיב לאישום במועד הדין הקרוב.

ניתנה היום, כ"ז אדר ב' תשפ"ב, 30 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.